

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Karla Černína, Ph.D. ve věci

žalobce: **Ing. P. P., Ph.D.**

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2019, č. j. 47144/19/5300-22444-707622

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V projednávané věci jde o neuznání nárok na odpočet daně z přidané hodnoty (dále též „DPH“) z plnění, jehož předmětem bylo dodání tepelného čerpadla a rozvodů. Sporné je, zda u předmětného plnění měl být uplatněn režim přenesení daňové povinnosti dle § 92e zákona o DPH.

2. Finanční úřad pro Kraj Vysočina (dále jen „finanční úřad“) zahájil u žalobce dne 21. 12. 2015 kontrolu na DPH za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2012 až 4. čtvrtletí 2014. Na jejím základě dodatečnými platebními výměry ze dne 8. 1. 2018 doměřil žalobci:
 - a. za 4. čtvrtletí 2013 DPH ve výši 20 269 Kč a povinnost uhradit penále ve výši 4053 Kč (č. j. 7383/18/2910-50521-305949),
 - b. za 2. čtvrtletí 2014 DPH ve výši 28 662 Kč a povinnost uhradit penále ve výši 5732 Kč (č. j. 7476/18/2910-50521-305949);
 - c. za 3. čtvrtletí 2014 DPH ve výši 83 547 Kč a povinnost uhradit penále ve výši 16 709 Kč (č. j. 17092/18/2910-50521-305949);
 - d. za 4. čtvrtletí 2014 DPH ve výši 100 992 Kč a povinnost uhradit penále ve výši 20 198 Kč (č. j. 17097/18/2910-50521-305949).
3. K odvolání žalobce žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí správce daně a snížil doměřenou daň. Přisvědčil veškerým odvolacím námitkám, vyjma námitek týkajících se dodání tepelného čerpadla včetně montáže od společnosti Kompro cz, s. r. o. (dále jen „Kompro“), ve které byl jednatelem.

II. Žaloba

4. Stěžejní námitkou podané žaloby je, zda k dodání tepelného čerpadla došlo v režimu přenesené daňové povinnosti ve smyslu § 92a a násl. zákona č. 235/2004 Sb., o DPH. Namítá rovněž uplynutí lhůty pro doměření daně. Má za to, že existují důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí pro vady řízení, případně pro nezákonnost.
5. Tepelné čerpadlo dodala žalobci společnost Kompro na základě faktur 201431 a 201429, přičemž ta své výdaje na pořízení čerpadla a rozvodů pouze přeučtovala na žalobce. Původně bylo čerpadlo pořízeno společností Kompro od dodavatele Ptáček ve stejném režimu DPH, ve kterém Kompro přeprodala daný materiál žalobci, tj. mimo režim přenesené daňové povinnosti. Kompro na čerpadle neprovedla žádné práce, na základě kterých by čerpadlo mělo být prodáváno v režimu přenesené daňové povinnosti. Aby čerpadlo fungovalo, musí být napojeno na další zařízení, které teplo dále využívá. Žádným takovým zařízením ani místem společnost Kompro nedisponuje. Je tedy zcela vyloučeno, aby bylo čerpadlo společností Kompro uvedeno do provozu. Montáž provedl žalobce ve svých prostorách a on také čerpadlo využívá. Na dokladu ani nebyla poznámka dle § 29 odst. 2 písm. c) zákona o DPH, že daň odvede zákazník.
6. Dovozuje-li správce daně režim přenesené daňové povinnosti z obsahu protokolu o ústním jednání ze dne 10. 6. 2016, je nutno zmínit, že žalobce nebyl dotazován, pro koho a v jakém rozsahu se společnost VK-technik, v. o. s. (dále též „VK Technik“) účastnila montážních prací. Odpovědi žalobce na dotazy správce daně ohledně instalace tak je nutno chápat pouze jako informativní. Navíc správce daně k této problematice není odborně vybaven. Nejednoznačný je rovněž záruční list. Přestože je zde uvedena společnost VK Technik, konečného dodavatele přístroje, který měl na starosti montáž, z něj zjistit nelze. V části razítka a podpis odborného servisu je uveden subjekt odlišný od VK Technik, což žalovaný nijak nehodnotil.
7. Správce daně věc posoudil neodborně. Z dotazu na VK Technik nelze zjistit, zda, pro koho a v jakém rozsahu prováděla montáž konkrétního čerpadla identifikovatelného např. výrobním číslem. Z doloženého dodacího listu je zřejmé, že se netýká posuzovaného

čerpadla. V budově jsou dvě naprosto odlišná čerpadla, proto odpověď VK Technik nemůže mít žádnou relevanci.

8. Navíc prvostupňový správce daně byl s konkrétní fakturou seznámen, vyžádal si k tomu informace a poté vyplatil žalobci vratku DPH. Žalobce tak oprávněně usuzoval, že je vše v pořádku.
9. Dále namítl, že lhůta pro doměření daně uplynula 8. 1. 2019. Dle § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu se lhůta pro stanovení daně prodloužila o 1 rok od oznámení dodatečných platebních výměrů. V této lhůtě bylo nutné stanovit daň pravomocně.
10. Upozorňuje rovněž na formální nedostatky rozhodnutí. Žalovaný pouze zdůvodnil, proč nárok na odpočet nebyl uznán, ovšem ke konkrétnímu odvolacímu důvodu se nevyjádřil.
11. S ohledem na vše uvedené navrhl, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak dodatečné platební výměry finančního úřadu, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poznamenal, že žalobní námitky v podstatě kopírují námitky odvolací. Ty byly řádně vypořádány v napadeném rozhodnutí, na jehož odůvodnění odkázal.
13. Zdůraznil, že k doměření daně došlo na základě výsledků daňové kontroly. Za odůvodnění platebních výměrů tak lze považovat zprávu o daňové kontrole. Skutečnosti uvedené ve zprávě o daňové kontrole byly zjištěny z dokladů předložených žalobcem a všechny jeho námitky byly řádně vypořádány. Nespokojenost se závěry žalovaného nelze zaměňovat za nedostatečnost odůvodnění. Námitka nepřezkoumatelnosti proto podle žalovaného není důvodná.
14. K dodání tepelného čerpadla v režimu přenesené daňové povinnosti uvedl, že prvostupňový správce daně neuznal nárok na odpočet z plnění přijatých od společnosti Kompro, neboť tato plnění nebyla dodáním zboží, ale poskytnutím služby, u které se uplatňuje režim přenesení daňové povinnosti. Při ústním jednání dne 10. 6. 2016 uvedl žalobce jako realizátora akce společnost VK Technik. V rámci odvolacího řízení však tvrdil, že provedl montáž za spolupráce rodinných příslušníků. Pro rozpornost těchto tvrzení doplnil prvostupňový správce daně dokazování a výzvou ze dne 12. 3. 2018 se obrátil na VK Technik. Ta zaslala správci daně doklady vystavené pro společnost Kompro, z nichž bylo zjištěno, že dodání proběhlo v režimu přenesení daňové povinnosti. Dodala-li VK Technik čerpadlo společnosti Kompro včetně montáže, bylo i předmětem plnění od Kompro žalobci tepelné čerpadlo a rozvody včetně instalace (což odpovídá číselnému kódu klasifikace produkce CZ-CPA 41 až 43, u které se uplatňuje režim přenesení daňové povinnosti). Ze spisového materiálu tak podle žalovaného jednoznačně vyplývá, že dodavatelem čerpadla žalobci sice byla společnost Kompro, avšak jednalo se pouze o přeúčtování dodání tepelného čerpadla včetně montáže, kterou ve skutečnosti provedla VK Technik. Důkazy předložené žalobcem v reakci na seznámení se zjištěnými skutečnostmi závěry žalovaného nevyvrací.
15. Jako irrelevantní pak označil požadavek žalobce, že na dokladu musí být uvedena poznámka, že daň odvede zákazník. Společnost Kompro byla povinna vystavit daňový doklad, z něhož by vyplývalo, že se plnění uskutečnilo v režimu přenesení daňové

povinnosti a že daň je povinen odvést odběratel. Pokud pochybila, nelze to přičítat k tíži správci daně a nelze ustupovat z požadavku na plnění daňových povinností ze strany žalobce. Tomuto závěru žalovaného odpovídá změnové rozhodnutí žalovaného, které potvrdilo závěr finančního úřadu ohledně dodání tepelného čerpadla. Ostatním odvolacím námitkám bylo vyhověno.

16. K námitce prekluze žalovaný uvedl, že tříletá lhůta pro stanovení daně pro všechna kontrolovaná zdaňovací období započala běžet podle § 148 odst. 3 daňového řádu dne 22. 12. 2015, kdy byla zahájena daňová kontrola a uplynula by 22. 12. 2018. Podle § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu však vydáním platebních výměrů a jejich doručením žalobci v rámci této tříleté lhůty (doručeno 19. 1. 2018) došlo k prodloužení lhůty o 1 rok, tj. do 22. 12. 2019. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno 22. 11. 2019, tedy v rámci lhůty pro stanovení daně. Odkaz žalobce na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 4060/17 je nedůvodný, neboť žalovaný postupoval zcela v souladu se zákonem.
17. Ze všech výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

18. Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
19. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“).
20. Dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
21. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti [bod IV. A)], poté řešil námitku prekluze napadeného rozhodnutí [bod IV. B)] a závěrem se vyjádřil k námitce nesprávné aplikace režimu přenesené daňové povinnosti [bod IV. C)].

IV. A) Námitka nepřezkoumatelnosti

22. Úvodem soud k namítané nepřezkoumatelnosti uvádí, že nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. „Přezkoumatelnost“ rozhodnutí není hodnotou sama o sobě. Za nepřezkoumatelné proto nelze považovat takové rozhodnutí (soudu resp. správního orgánu), z jehož odůvodnění lze (být i zohledněním celkového kontextu důvodů uvedených v odůvodnění) seznat, jaký názor byl zaujat vůči důležitým skutkovým a právním otázkám podstatným pro rozhodnutí projednávané věci. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nemůže být založena tím, že odůvodnění je pouze stručné či argumentačně chudé, popř. že nebyly vyvráceny všechny dílčí argumenty

uplatněné účastníky řízení (viz body 29 a 30 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS).

23. V nyní projednávané věci žalovaný adekvátně a srozumitelně reagoval na všechny námitky vznesené v odvolání. V části IV. napadeného rozhodnutí poskytl přesvědčivou argumentaci k žalobcem uplatněným výtkám, kterou přehledně rozdělil podle jednotlivých odvolacích námitek. Nebylo nutné, aby v části Vypořádání odvolacích důvodů na stranách 16 až 17 dříve vyslovené závěry podrobně opakoval. Zcela stačilo, pokud odkázal na dřívější body odůvodnění, v nichž se předmětnými námitkami zabýval. Ostatně z podané žaloby je zřejmé, že žalobci je způsob posouzení jeho námitky stran režimu přenesené daňové povinnosti zřejmý a se závěry žalovaného v žalobě polemizuje. To by v případě nepřezkoumatelného rozhodnutí možné nebylo.

24. Námitka tak není důvodná.

IV. B) Námitka prekluze

25. Žalobce rovněž namítal, že napadené rozhodnutí bylo vydáno po uplynutí lhůty pro stanovení daně.
26. Podle § 148 odst. 1 daňového řádu *daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.*
27. Z § 148 odst. 3 daňového řádu dále plyne, že *byla-li před uplynutím lhůty pro stanovení daně zahájena daňová kontrola, podáno řádné daňové tvrzení nebo oznámena výzva k podání řádného daňového tvrzení, běží lhůta pro stanovení daně znovu ode dne, kdy byl tento úkon učiněn.*
28. Ustanovení § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu pak uvádí, že *lhůta pro stanovení daně se prodlužuje o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo k oznámení rozhodnutí o stanovení daně.*
29. V dané věci jde o doměření DPH za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2013 a 2. až 4. čtvrtletí 2014. Pokud by nenastala žádná skutečnost mající vliv na běh lhůty pro stanovení daně (§ 148 odst. 2, 3 a 4 daňového řádu), lhůta pro stanovení daně by pro jednotlivá výše zmíněná zdaňovací období započala běžet 25. 1. 2014, 25. 7. 2014, 25. 10. 2014 a 25. 1. 2015. Uplynula by 25. 1. 2017, 25. 7. 2017, 25. 10. 2017, resp. 25. 1. 2018. Před jejím skončením však zahájil finanční úřad daňovou kontrolu, proto lhůta pro stanovení daně pro všechna zmíněná zdaňovací období započala běžet znovu podle § 148 odst. 3 daňového řádu ode dne zahájení daňové kontroly, tj. od 21. 12. 2015. Takto nově započatá lhůta by skončila dne 22. 12. 2018. V posledních 12 měsících běhu této lhůty ovšem finanční úřad doručil žalobci dne 19. 1. 2018 dodatečné platební výměry, proto se původní lhůta pro stanovení daně prodloužila o jeden rok [§ 148 odst. 2 písm. d) daňového řádu], tedy do dne 22. 12. 2019. Napadené rozhodnutí bylo vydáno 20. 11. 2019 a doručeno žalobci 22. 11. 2019, tedy v rámci lhůty pro stanovení daně.
30. Žalobce se mýlí, pokud z § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu dovozuje, že lhůta se prodlužuje o jeden rok ode dne vydání prvostupňového rozhodnutí o stanovení daně. Smyslem předmětného ustanovení je poskytnutí dostatečného prostoru pro případné odvolací řízení. Ze znění zákona i z judikatury je nepochybné, že vydání dodatečných platebních výměrů prodloužilo běh původní lhůty pro stanovení daně o 1 rok, nikoliv že

se lhůta pro stanovení daně prodloužila o jeden rok od okamžiku doručení dodatečných platebních výměrů žalobci. Touto otázkou se zabýval Nejvyšší správní soud podrobně v rozsudku ze dne 11. 8. 2016, č. j. 10 Afs 133/2016-37, viz zejm. body 12 a 13, na něhož soud v podrobnostech odkazuje. Lze však shrnout, že podle Nejvyššího správního soudu zákon nikde v § 148 daňového řádu „výslovně nestanoví, že by tato prodloužená lhůta měla začít běžet jinak, než jak plyne z vlastního smyslu slov v jejich vzájemné souvislosti a z jasného úmyslu zákonodárce (...), tj. že po uplynutí původních tří let se lhůta prodlouží o další jeden rok. Toto ustanovení tak nevzbuzuje žádné pochybnosti ohledně své srozumitelnosti, a dokonce ani nevyvolává potřebu výkladu (ve smyslu staré zásady, podle níž jasná slova nepotřebují výklad: *In claris non fit interpretatio*).“

31. Soud se plně ztotožňuje se žalovaným, že odkazy žalobce na usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. US 4060/17 nejsou pro věc relevantní (viz bod 35 vyjádření k žalobě).
32. Námitka tak není důvodná.

IV. C) Námitka nesprávné aplikace režimu přenesené daňové povinnosti

33. Žalobce dále zpochybňoval, že by dodání tepelného čerpadla od společnosti Kompro mělo podléhat režimu přenesené daňové povinnosti.
34. Podle § 92a odst. 1 zákona o DPH *v režimu přenesení daňové povinnosti je plátce, pro kterého bylo zdanitelné plnění s místem plnění v tuzemsku uskutečněno, povinen přiznat daň ke dni uskutečnění zdanitelného plnění.*
35. Z § 92e zákona o DPH (ve znění rozhodném pro projednávanou věc) dále vyplývá, že *při poskytnutí stavebních nebo montážních prací, které podle sdělení Českého statistického úřadu o zavedení Klasifikace produkce (CZ-CPA) uveřejněného ve Sbírce zákonů odpovídají číselnému kódu klasifikace produkce CZ-CPA 41 až 43 platnému od 1. ledna 2008, plátci použije plátce režim přenesení daňové povinnosti (odstavec 1). Pokud plátce, který uskuteční v souvislosti s poskytnutím stavebních nebo montážních prací podle odstavce 1 zdanitelné plnění související s těmito pracemi, použije k tomuto zdanitelnému plnění režim přenesení daňové povinnosti a plátce, pro kterého byly tyto práce poskytnuty, doplní v evidenci pro účely daně z přidané hodnoty výši daně, má se za to, že toto zdanitelné plnění režimu přenesení daňové povinnosti podléhá (odstavec 2).*
36. Smyslem uplatnění režimu přenesení daňové povinnosti (tzv. reverse charge) je, že předmětem plnění mezi dvěma plátcí DPH je plnění vymezené v § 92a a násl. zákona o DPH, samozřejmě při splnění ostatních zákonem stanovených podmínek pro aplikaci tohoto daňového režimu.
37. Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti.
38. Správce daně neuznal žalobci nárok na odpočet daně z plnění přijatých od společnosti Kompro na základě 2 faktur ve zdaňovacím období 3. a 4. čtvrtletí 2014, jelikož dospěl k závěru, že se nejednalo o dodání zboží, ale dodání služby, u které se uplatňuje režim přenesení daňové povinnosti. Na základě toho snížil žalobci nárok na odpočet daně a současně zvýšil hodnotu zdanitelných plnění v režimu přenesení daňové povinnosti o částku základu daně a o částku daně na vstupu a zvýšil nárok na odpočet ze zdanitelných plnění se základní sazbou daně a o částku daně na vstupu (viz podrobně bod 40 napadeného rozhodnutí).

39. Žalobce s tímto závěrem nesouhlasil a trval na tom, že mu Kompro dodala pouze materiál, načež on ve spolupráci s rodinnými příslušníky provedl montáž tepelného čerpadla a rozvodů. Žalovaný tomuto tvrzení nepřisvědčil, neboť upozornil na to, že při ústním jednání dne 10. 6. 2016 žalobce tvrdil, že realizátorem montáže byla společnost VK Technik, která je uvedena i na záručním listu č. 140130. Navíc k uvedení do provozu mělo podle záručního listu dojít již 20. 3. 2014 a k „přefakturaci“ až 1. 10. 2014.
40. Správce daně ještě v rámci dožádání u společnosti VK Technik ověřil, zda a v jakém režimu bylo plnění společnosti Kompro dodáno. Bylo potvrzeno, že VK Technik dodala předmětné čerpadlo společnosti Kompro v režimu přenesené daňové povinnosti dle § 92e zákona o DPH včetně montáže a že se jednalo o totéž tepelné čerpadlo, které bylo následně přefakturováno žalobci.
41. Zásadní je tak posoudit, jakého charakteru bylo plnění, které Kompro fakturovala žalobci. Ze správního spisu vyplývá, že předmětné plnění odebrala původně Kompro od VK Technik, přičemž z faktury vystavené VK Technik plyne, že společnosti Kompro dodala čerpadlo včetně montáže a plnění podřadila pod režim přenesené daňové povinnosti. Čerpadlo mělo být uvedeno do provozu 20. 3. 2014 a žalobci bylo přefakturováno až 1. 10. 2014. Uvádí-li žalobce v podané žalobě, že mu čerpadlo bylo dodáno od firmy Ptáček, a upozorňuje na nedostatky dokladů předložených od VK Technik, nelze mu přisvědčit. Nejedná se o nepřesnosti zásadního charakteru. Stěžejní naopak v dané věci je, že bylo prokázáno, že předmětem fakturace mezi žalobcem a Kompro bylo dodání tepelného čerpadla včetně montáže původně od VK Technik pro Kompro. Tato skutečnost byla potvrzena rovněž doklady předloženými společností VK Technik v rámci daňového řízení na základě výzvy z 12. 3. 2018. Naopak nepodložená tvrzení žalobce relevantními důkazy potvrzena nebyla. Nelze tak přisvědčit žalobci, že v daném případě bylo předmětem přefakturace dodání jiného čerpadla než toho, které bylo pořízeno od VK Technik. Žalobcova argumentace o způsobu dodání předmětného čerpadla společnosti Kompro se v průběhu daňového řízení měnila v reakci na zjištění správce daně, proto ji nelze považovat za věrohodnou. Původně žalobce tvrdil, že předmětem fakturace bylo plnění přijaté společností Kompro od VK Technik (viz protokol o ústním jednání z 10. 6. 2016, č. 20 správního spisu). Poté, co však správce daně ověřil u VK Technik, že dodání se uskutečnilo v režimu přenesené daňové povinnosti, žalobce svoji argumentaci změnil a uváděl, že šlo o dodání jiného čerpadla, jehož montáž provedl svépomocí. K této argumentační linii však žalobce neposkytl žádné důkazy. Naopak důkazy shromážděné v průběhu daňového řízení potvrdily původní tvrzení žalobce, že šlo o přefakturování čerpadla dodaného a nainstalovaného společností VK Technik. Žalovaný tak oprávněně nepřisvědčil tvrzením, že předmětem fakturace bylo dodání jiného čerpadla (podrobně viz body 44 a 45 napadeného rozhodnutí). Bylo-li prokázáno, že předmětem plnění od společnosti Kompro byla pouze „přefaktura“ dodání a montáže čerpadla přijatá společností Kompro od VK Technik, měla i tato přefaktura sledovat totožný režim jako původní plnění přijaté.
42. Co se týče režimu daňové povinnosti, soud souhlasí se žalovaným, že dodání tepelného čerpadla včetně montáže je podřaditelné pod režim přenesené daňové povinnosti dle § 92e zákona o DPH, neboť spadá pod body 41-43 CZ-CPA (konkrétně bod 42.22.12 Instalace topení, včetně souvisejících trubních rozvodů a klempířských prací). Nejedná se tak o opravu či úpravu strojů a zařízení podřaditelnou pod bod 33, jak tvrdí žalobce.

43. Pro uplatnění režimu přenesení daňové povinnosti je rozhodné, že se jedná o plnění vymezené v § 92e zákona o DPH a zároveň, že jsou splněny ostatní zákonem dané podmínky pro uplatnění režimu přenesení daňové povinnosti. Pokud tedy VK Technik uskutečnila plnění vymezené v § 92e zákona o DPH pro Kompro, uplatnil se zde režim přenesené daňové povinnosti. Tentýž režim pak bylo nutno uplatnit rovněž při přefakturování předmětného plnění společností Kompro žalobci. Žalovaný tak správně konstatoval, že nešlo o dodání zboží, ale o poskytnutí služby spadající do režimu přenesené daňové povinnosti dle § 92e zákona o DPH. Pokud Kompro vystavila daňový doklad chybně (nerespektovala, že jde o režim přenesené daňové povinnosti), nemůže to mít vliv na správnost závěrů žalovaného, že u žalobce se tento režim musí uplatnit. Naopak u společnosti Kompro bylo možné tuto nepřesnost řešit opravou daňového dokladu.
44. Nad rámec výše uvedeného soud uvádí, že § 92e odst. 2 zákona o DPH v rozhodné době obsahovalo fikci zakotvující, že není-li s ohledem na předmět plnění zřejmé, zda má být uplatněn režim přenesené daňové povinnosti, tento režim se aplikuje, pokud plátce vystavil daňový doklad v tomto režimu a příjemce jej takto akceptoval a zaúčtoval. V daném případě není sporu o tom, že VK Technik vystavila daňový doklad v režimu přenesené daňové povinnosti a Kompro jej takto zaúčtovala. V okamžiku, kdy však totožné plnění přefakturovala žalobci, původní režim přenesené daňové povinnosti nerespektovala, čímž byl narušen princip přenesené daňové povinnosti, že DPH platí plátce, pro kterého bylo plnění uskutečněno. Tímto konečným plátcem byl v řešeném případě žalobce.
45. Námitka tak není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

46. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
47. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. září 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu